

Adressen havde sagt Noget om, at Ministeriet ogsaa skulde være i Overensstemmelse med Landstinget, var det af Hensyn til, at vi i en Adresse til Kongen ikke burde træde op med en Udtalelse om Landstinget, men burde holde os paa vort eget Gebet; det var den eneste Grund, hvorfor vi ikke i Adressen havde nævnt Noget om Landstinget. Denne Udtalelse, som ingen af Udvalgets Medlemmer modsigde, og som udtrykkelig blev udtalt, før Adressen vedtoges, glemmer man; den kan man ikke huske, men man taler, som om der havde staaet: „udelukkende i Overensstemmelse med Folkethinget“. Jeg skal dernæst gjøre opmærksom paa, at det andet Thing til samme Tid indgav en Adresse, og i denne Adresse, hvori det nuværende Ministeriums Medlemmer væsentlig toge Del, erklæredes det, at det ikke var overensstemmende med Forsætningen, at et Ministerium udelukkende støttede sig til et af Thingene, men hvad er det, det nuværende Ministerium gjør? Støtter det sig ikke udelukkende til et af Thingene? De Herrer have i denne Adresse udtalt deres egen Dom, idet de deri have sagt, at det ikke er overensstemmende med Forsætningen, naar et Ministerium stiller sig udelukkende paa et af Rigsdagens Things Standpunkt. Det glæder mig, at dette staaer fast, og dette vil Historiekrivener ogsaa tage med; naar han efter vor Tid kommer til at skrive en upartisk Historie, vil han tage det med, at de samme Mænd, der have udtalt denne klare, rene og simple Sandhed, ikke have fulgt den. — Her er talte Noget om, hvad der i tidligere Tider er passeret med Hensyn til Finantslovens Forhandling. Dette skal jeg imidlertid, som jeg begyndte med at sige, ikke komme ind paa, men jeg skal erindre om en Ting, som ikke er bleven nævnt. Der var i flere Aar en forskjellig Anskuelse hos Folkethinget og Landstinget angaaende Bestemmelsen om, hvad Finantsloven betød ligeoverfor andre Love, som medførte Udgifter. Man maatte her erkende, at, hvor en Lov, som ikke var en Finantslov, men som dog indeholdt Bestemmelser, der medførte Udgifter, først blev forelagt for Landstinget, var dette Thing ikke berettiget til at bevilge disse Penge, thi fordi vi havde en Lov derom, vare de omhandlede Udgifter ikke dermed bevilgede. Vi brugte da i nogle Aar den Fremgangsmaade, at Folkethinget, naar en saadan Lov først havde været forelagt i Landstinget, der var vedtagen og derpaa kom herind, indsatte en Bevillingsparagraf, fordi Bevillingslove først skulde forelægges og altsaa først afgjøres af Folkethinget, for at Bestemmelsen med Hensyn til Udgifterne kunde komme til Anvendelse, og Loven maatte da igjen gaa tilbage til Landstinget, om ikke af anden Grund, saa af den, at den ogsaa der kunde blive vedtagen med denne Bevillingsparagraf. For imidlertid at undgaa dette Besvær, enedes man om — thi i den Tid kunde man nok eres om noget Saadant, om der ogsaa vare forskjellige An-

skuelser tilstede — hvad der nu gjennem en Række af Aar har staaet i hvert Aars Finantslovs § 28, at enhver anden Lov, der vedtoges, og som indeholdt en Bestemmelse om Udgifter, skulde indfattes i denne § 28, for at de Udgifter, der bleve fornødne ifølge denne Lov, herved kunde blive bevilgede. Derigjennem har altsaa Rigsdagen, efterat de forskjellige Meninger i nogle Aar havde havt Leilighed til at udvikle sig overfor hinanden, erkendt, at en Lov, der bestemmer om Udgifter, dermed ikke har bevilget disse Udgifter, idet disse nemlig ikke, naar Loven ikke tillige ledsages af en Bevilling paa Finantsloven, kunne afholdes, om de ogsaa staa i en endelig udkommen Lov. Jeg tror, at man skal lægge Mærke til denne Kjendsgjerning, thi det er et Moment, der viser, at man ikke kan sige, at Udgifter kunne afholdes, fordi der er bestemt Noget om dem i en anden Lov, som ikke er Finantsloven, men at saadanne Udgifter, for at kunne afholdes, virkelig ogsaa skulle være bevilgede gjennem Finantsloven. Jeg har anset det for rigtig at arsføre dette, da ingen af de foregaaende Talere have erindret derom. — Jeg skal endnu kun sige, at det har overrasket mig at høre, det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Bille) igaar sværge Ministeriet Guldstab og Trostab og erklære, at han i Lykt og Lyndt vilde følge Ministeriet. Der synes at være et meget nøie Sammenhæng, i alt Fald mellem Ministeriet og det ærede Medlem, men han sagde, at det ogsaa var Tilfældet med flere Andre. Derfor jeg havde nogen Tro til, at mine Ord her vilde have nogen Birkning overfor de ærede Herrer, vilde jeg advare dem imod at knytte deres Skjæbne altsom nært og indeligt til det nuværende Ministerium, men da jeg af gammel Erfaring veed, at et Ord fra mig ikke har nogen som helst Betydning overfor de ærede Herrer, vil jeg sige til dem, der staa udenfor, og som i Reglen have stor Tilbøjelighed til at følge det ærede Medlem og hans Venner herinde: Tag Dem iagt! Knyt ikke deres politiske Stilling saaledes i Lykt og Lyndt til det nuværende Ministerium! Dets Stjerne er dalet; dets politiske Meninger, som kunne være berettigede for Enhver især, have viist sig ikke at kunne tiltale den store Del af Befolkningen; den har vendt sig bort fra Ministeriets politiske Grundfætninger. Tænk paa det i Tide og bind Eder ikke yderligere endnu til et Ministerium som det, der nu sidder ved Roret! Tag Eder iagt! Sværg ikke saaledes Guldstab og Trostab til det nuværende Ministerium! Det var dette, jeg vilde sige til de ærede Herrer Venner, der staa udenfor, thi jeg veed, at overfor dem selv har det ingen Betydning.

Svar: Jeg indrømmer ligesom den ærede sidste Taler, at jeg godt kunde have skaanet Thinget for at tale, idet der i Dag er holdt enkelte